

CUPRINS

Cei doisprezece călători ai poștalionului.....	4
Degețica.....	8
Fetița cu chibrituri.....	26
Lebedele.....	36
Mica Sirenă.....	66

Scăpărătoria.....	78
Hainele cele noi ale împăratului.....	82
Povestea scaiului.....	102
Soldatul de plumb.....	104
Povestea unui gât de sticlă.....	122
Privighetoria împăratului.....	156

Degețica

A fost odată ca niciodată o femeie care nu avea copii. Cum își dorea foarte mult unul, se duse într-o bună zi la o vrăjitoare bătrână și-i spuse:

– Tare mi-ar mai plăcea să am o fetiță. N-ai putea să-mi spui ce-aș putea face?

– Nimic mai simplu! Ține bobul acesta de orz, seamănă-l într-un ghiveci de flori și vei vedea ce se întâmplă.

Femeia se întoarse fericită acasă și sădi bobul de orz într-un ghiveci cu flori. De îndată ce-l semănă, acesta încolți, iar pe vârful tulpinii cresc o floare mare cu petalele închise: era un frumos și delicat boboc de lelea.

Femeia sărută petalele, iar acestea se deschiseră. Înăuntru, femeia zări o copilă micuță cât un deget. O botează Degețica.

Îi făcu leagănul dintr-o coajă de nucă, iar cearșaful din petalele florilor. Noaptea copila dormea în leagăn, iar ziua se juca pe masă.

Femeia îi punea într-o farfurie apă, iar pe margine punea flori în așa fel încât lujerele acestora să ajun-

O dată cu răsăritul soarelui, Eliza văzu niște munți cu piscuri acoperite cu zăpadă, un palat uriaș, o pădure de palmieri și straturi de flori.

Tânăra prințesă credea că aceasta este țara către care porniseră ei și nu mai putea de bucurie crezând că au ajuns. Lebedele însă clătinară din cap, deoarece această minune care se arăta ochilor, nu era altceva decât Fata Morgana!

Vedeniile au făcut-o pe Eliza să nici nu bage de seamă cum a trecut vremea și când au ajuns în țara către care porniseră.

De data aceasta, au coborât pe pământ înainte de asfințit. Eliza a fost așezată pe mușchiul de la gura unei mari peșteri. Interiorul peșterii era orânduit ca o locuință omenească. Grămezi de mușchi și de frunze uscate le-au servit ca paturi.

Au intrat cu toții înăuntru.

– Tare sunt curios să-mi spui ce visuri vei avea în noaptea aceasta, fiindcă de atâtea ori ai tresărit în somn în timpul călătoriei noastre, îi zise fratele cel mic Elizei.

– De mi-ar ajuta Dumnezeu, răspunse ea, să am un vis care să mă lumineze și să mă învețe ce trebuie să fac pentru a vă izbăvi de blestemul care vă apasă.

„Se pare că vrăjitoarea n-a avut totuși dreptate. Nu este chiar atât de rău să fii om. În plus, voi putea merge mereu alături de prințisorul meu să-mi vizitez prietenii lăsați în urmă. Vom înota toată ziua, iar spre seară ne vom îndrepta spre palat”, își spuse în culmea fericirii Mica Sirenă.

Cei doi petreceau într-adevăr mult timp împreună și erau foarte fericiți. Se plimbau adesea prin pădure să audă trilul păsărelelor, iar uneori mergeau pe malul oceanului, ca să privească apa învolburată izbindu-se de stânci.

Cu fiecare zi care trecea, copila era tot mai convinsă că prințul este îndrăgostit și el de ea și că nimic nu va sta vreodată în calea fericirii lor.

Dar cum lucrurile bune nu țin o veșnicie, într-o bună zi, un nor se abătu asupra fericirii sale.

Într-o dimineață, pe când se îndrepta, ca de obicei, spre odaia prințului, auzi cu surprindere o voce necunoscută de femeie. Mica Sirenă era curioasă să vadă cât e de frumoasă această femeie.

Nu îndrăzni să intre, ci privi pe furiș să vadă cine e necunoscuta. Nu o știa, însă își dădu seama că prințul credea că această tânără l-a scăpat de la moarte atunci când zăcea leșinat pe țărm.

n-ai să mai fii umplută a doua oară, așa că n-ai să mai poți înveseli pe nimeni, grăi el și aruncă sticla.

Fata se uită lung după ea, cu încredințarea că o vedea pentru ultima oară și fără să poată bănuși că, mult mai târziu, avea s-o întâlnească din nou.

Sticla a căzut în păpurișul din apropiere. Și, cum sta pe marginea lacului, s-a gândit tristă la nerecunoștința oamenilor.

„Eu le-am dăruit cel mai strașnic vin, și-a zis. În schimb, ei m-au oropsit să înghit fără voie apă din baltă.“ Târziu, când era aproape să se înnopteze, au trecut pe marginea lacului doi feciori. Au dat peste sticlă și au luat-o cu ei.

În ajun, fratele lor, care era marinar și trebuia să pornească într-o lungă călătorie, venise să-și ia rămas bun de la ai săi. Maică-sa îi puna în desagă lucrurile de care avea nevoie.

O sticlă de rachiu fusese astupată și învelită în hârtie, când iată că intrară pe ușă cei doi flăcăiași care găsiră sticla goală la marginea lacului.

Mama deșertă numaidecât sticla cea mică în cea mare și mai adăugă rachiu.

– Uite, zise ea, vor avea de-acum rachiu destul ca să le ajungă pe tot timpul călătoriei și să nu mai su-

În afară de aceasta, mai avea și alte avantaje. Nu trebuia păzită să nu își ia zborul când i s-ar fi urât de stat la palat, cânta ce dorea fiecare și numai când era învârtită cheița.

În curând deveni preferata tuturor celor prezenți la curtea împăratului, iar privighetoarea cea adevărată fu uitată și, într-un final, alungată.

După câteva luni, privighetoarea cu cheiță încetă să mai cânte, deoarece i se rupse arcul și nimeni nu știa să îl repare.

Împăratul, în schimb, se obișnuise atât de tare să adoarmă pe cântecul privighetorii, încât, fără să-l audă, nici nu mai putea adormi.

Se îmbolnăvi, iar medicii spuneau că zilele îi sunt numărate. În scurt timp, moștenitorii lui începuseră lupta pentru coroană.

Dar, în timpul nopții, adevărata privighetoare zbură sub fereastra împăratului și începu să cânte lin și melodios.

În acel moment, auzind trilul privighetorii, împăratul își reveni ca prin minune.

Păsărea și-a continuat cântecul întreaga noapte, iar până dimineața împăratul s-a vindecat, spre marea mirare a medicilor și a moștenitorilor săi.

